

Bendt Bendtsens tale ved Det Konservative Folkepartis landsråd

Taler

Bendt Bendtsen
Økonomi- og
erhvervsminister og
partiformand for Det
Konservative Folkeparti

Dato

24. september 2005

Sted

Aalborg Kongres- og
Kulturcenter

Velkommen til Aalborg Kongres og Kulturcenter. Velkommen til det første landsråd efter den konservative valgsejr ved folketingsvalget i februar. Velkommen til det første landsråd i den nye regeringsperiode.

Tak til alle jer, der i januar og februar ydede en kæmpeindsats for vores parti. Tak, fordi I var med til at give partiet fremgang og sikre den borgerlige regering endnu en valgsejr.

Og en helt særlig tak til KU'erne, som ydede en fremragende indsats og skabte en uforglemmelig stemning. Uden jer var vi ikke nået så langt

Tak skal I have.

Endnu en gang tak til alle I konservative tillidsfolk - det er jer, der bærer partiet - vi er nu igen over 20.000 medlemmer i Det Konservative Folkeparti.

Tak til min folketingsgruppe for en flot indsats i det daglige og et stærkt sammenhold.

Det var en fantastisk holdindsats, der førte os til sejr. Vel og mærke en valgsejr, der gav os to mandater mere, og vi fortsatte dermed den positive kurs, som blev lagt forrige sommer, da vi oplevede fremgang ved valget til Europa-Parlamentet.

Med fremgangen har vælgerne belønnet os for moderne politik og markante resultater.

Det som glædede mig mest var, at vi oplevede stor fremgang hos de unge førstegangsvælgere.

Det tegner godt for fremtiden. Det viser, at tiden er med os. Det viser, at fremtiden er konservativ.

Vælgerne gav os kvittering for klare værdier og klare holdninger på både skat og på folkeskoleområdet.

Et landsråd er en god lejlighed til at gøre status. Status over året og regeringsperioden.

Jeg har noteret mig - ovenpå en uges skriverier i pressen - at der er nogen, der går meget op i, hvor meget magt de nu engang har i dansk politik. For mig er det resultaterne, der tæller.

For mig handler det om at ruste det samfund, vi har i dag. Så Danmark er endnu stærkere, når vore børn og børnebørn skal tage over.

Vi har et godt samarbejde med Venstre. Og jeg vil godt benytte lejligheden til her fra talerstolen at rette en tak til Venstres leder Anders Fogh Rasmussen for godt og loyalt samarbejde.

Når samarbejdet mellem de 2 partiledere i regeringen forløber godt, så forløber samarbejdet i hele regeringen godt.

Hvad har vi så nået siden Det Konservative Folkeparti kom i regering i 2001.

Stribevis af konservative mærkesager er gennemført.

Vi konservative har leveret den første reelle skattenedsættelse i 30 år!

Vi har tilført sygehusene flere midler og dermed bedre økonomi, og vi har nedbragt ventelisterne.

Det betyder ikke, at vi er færdige - nye tiltag på kræftområdet er stadig en nødvendighed.

Vi har gennemført en konsekvent rets- og udlændingepolitik - med en konservativ justitsminister i spidsen.

Og vi har som parti sat fokus og fået gennemført vores politik – konservativ politik - når vi taler folkeskole. Det dokumenterer forliget fra i går.

Det vi gik til valg på omkring folkeskolen – både i 2001 og i 2005 - har vi fået gennemført.

At vi så har en venstremand til at gennemføre konservativ skolepolitik, gør det ikke mindre muntert. I denne uge kom der så endnu et markant gennembrud for konservativ skolepolitik.

Et forlig der for alvor styrker fagligheden. Jeg er glad for, at vi på ganske få år er lykkedes med at nedbryde fordomme og modstand mod test i folkeskolen. I dag bakker både folkeskoleledere og lærere op bag en langt mere fagligt orienteret skole. Det er konservativ skolepolitik!

Ting tager tid.

Jeg var den første partileder tilbage i 1999, der talte om mindre skat på arbejde.

Mange havde nok kun et smil til overs for os dengang. Der gik 5 år, men så blev de konservative ønsker indfriet. Den første lettelse i 30 år.

Før valget i 2005 sagde vi, at miljøet skal styrkes. Også det løfte indfrier vi. Miljøministeren har fået en milliard kroner over de næste fire år. De penge skal bruges til at gøre dansk natur og miljø endnu bedre til gavn for borgerne. Det er en konservativ mærkesag at sikre, at de næste generationer arver et miljø, som er bedre end det, vi har i dag.

Tager vi retspolitikken:

Vi havde brugt tiden i opposition til at forberede en helt ny og konsekvent rets- og udlændingepolitik. Den var med til at sikre os sejren i 2001. Den er gennemført, og den har været med til at sikre vores genvalg her i 2005.

Danmarks fremtidige velstand afhænger af vores evne til at være på forkant med

udviklingen.

Danmark er på forkant med udviklingen. Mens vore nabolande syd for grænsen døjer med en dårlig økonomi, så er situationen i Danmark den modsatte. Dansk økonomi er bundsolid.

Vi har overskud på de offentlige budgetter. Overskud på betalingsbalancen. Vi afdrager på vores gæld. Beskæftigelsen stiger. Ledigheden falder. Når dansk økonomi er i topform, så er det, fordi regeringen har vist rettidig omhu. Mange økonomer og i øvrigt hele oppositionen var mere end skeptiske, da vi gennemførte Forårspakken med skattelettelser. Kritikken er nu forstummet, ikke kun fra økonomer, avisledere og andre kloge hoveder, - nej, minsandten også fra oppositionen.

Selv Marianne Jelved er holdt op med at holde foredrag om, at der ikke afdrages på gælden i det ønskede tempo.

Og det er, fordi vi ramte sømmet lige på hovedet. Forårspakken kom i den rigtige dosering og på det rigtige tidspunkt.

Som konservativ leder har jeg altid fået læst og påskrevet, at man ikke må regne med dynamiske effekter eller udbudseffekter, som andre kalder det. Men skidt med hvad man kalder det.

For skattelettelserne virker. Skattelettelserne har skabt omsætning og nye arbejdspladser.

De har givet familien Danmark og dansk erhvervsliv troen på fremtiden tilbage.

Derfor skal vi videre. Når regeringen lægger fremtidsplanen 2015 i det nye år, skal der findes råderum til at komme videre med mindre skat på arbejde. Lavere skat er et redskab til mere omsætning og fremdrift i vort land.

Når nu det går godt, så kunne man fristes til at tage den med ro og hvile på laurbærene, men de globale udfordringer ligger og venter. Vi må ikke geare ned. Vi skal bruge fremgangen til at komme videre.

Derfor er det tid til at handle.

Danmark er en del af den buldrende globalisering. Så er det ligegyldigt, om man befinder sig i Hjørring, Haderslev, Holeby eller hovedstaden.

Ingen kan sige sig fri for at deltage i globaliseringen. Alle kender historien om, da bønderne rykkede fra land til by. En kæmpe omvæltning i vores samfund. Nu er dansk erhvervsliv under forandring i en større målestok. Større end dengang vi gik fra landbrugssamfund til industrisamfund. Prisen på kommunikation og containertransport er raslet ned, og det er de to ben, der bærer globaliseringen.

Det koster nu ca. 25.000 kroner at få en container hjem fra Kina eller Indien samtidig med, at lønnen derude er helt nede på ca. seks kroner i timen. Ikke nok med at vi lever i den globale landsby, vi handler i det globale supermarked.

Masser af nye produkter kommer ind over grænserne og udfordrer os alle. Mange erhvervsledere må sige til sig selv: det produkt jeg lever af, og som skaffer brød på bordet til mine medarbejdere, kan jeg overhovedet sælge det produkt om tre år? Er min produktion overtaget, out-sourcet, eller er jeg stadig den bedste?

Er globaliseringen så en trussel? Nej - det er en del af virkeligheden, og vi skal tage den som en udfordring. Dygtige danske virksomheder har set denne udfordring gennem mange år, det er ikke her klagesangen kommer fra.

A.P. Møller Mærsk, Lauritzen, Torm og Norden, for blot at nævne nogen af de største rederier, udgør rygraden i verdens største varetransport. Et erhverv som buldrer frem. Den danske handelsflåde sejler valuta hjem for over 120 milliarder kroner. Jo, jeg er hamrende stolt af dette erhverv. Grundfos, Danfoss, Ecco, Baum und Pferdgarden og andre dygtige danske virksomheder, som f.eks. IC Company, Sand, Bestseller, og hvad de nu hedder alle sammen, har out-sourcet for at bevare både konkurrencekraft og ansatte i Danmark.

Selv om billige varer kommer ind og presser gamle industrier i Europa, så betyder globaliseringen også en voksende vellønnet middelklasse i både Indien og Kina, som efterspørger danske produkter. Dansk fjernvarmeteknologi, danske miljøløsninger er pludselig blevet en efterspurgt vare i fjernøsten.

Jyske køkkener, Vera Moda, Jack and Jones er på samme måde blevet en del af kinesernes virkelighed. Succesen fortsætter - flere danske forretninger kommer til i større kinesiske byer hele tiden.

Varen er dansk design i en global verden. Resultatet af godt købmandskab giver nye danske arbejdspladser.

Fra højskolesangbogen kender vi alle Hans Vilhelm Kaalund, som i 1870'erne skrev: På det jævne, på det jævne, ikke i det himmelblå, der har livet sat dig stævne, der skal du din prøve stå!

Kaalunds tekst hører en anden tid til, verden er forandret, og det går ikke længere blot at være på det jævne her i det ny årtusinde. I en global verden er viden, kreativitet og innovation vejen til at bevare et stærkt velfærdssamfund, som kan gives videre til vore børn og børnebørn. Vi vil ikke leve med, at op mod 20 procent af en ungdomsårgang ikke får en kompetencegivende uddannelse.

Vi vil ikke leve med, at hver sjette elev forlader den danske folkeskole uden at kunne læse og skrive, så de unge efterfølgende ikke kan tage en uddannelse. Vi må vise ansvar over for fællesskabet, og så må overliggeren ikke ligge på det jævne. Vi skal have verdens bedste folkeskole.

Ikke en sort skole med tanketom terperi og uden kreative udfordringer. Faglighed og kreativitet er ikke modsætninger. Faktisk mener jeg, at det er tilstedeværelsen af både kreativitet og faglighed, som giver hele og levende mennesker.

Men det er nu engang fagligheden, det halter med i folkeskolen. Derfor gik vi til valg på mere kvalitet og større faglighed i folkeskolen. Flere dansktimer i de små klasser. Flere timer i historie. Vi skal kende vore rødder i en international verden.

Flere evalueringer og test i skolerne til gavn for elevernes udvikling. En bedre læreruddannelse og fokus på skolelederrollen. Det var så det, forligsparterne blev enige om forleden.

Alt sammen med det klare formål: eleverne skal lære mere i skolerne. Eleverne skal rustes bedre til den fremtid, som uundgåeligt medfører en større konkurrence og krav fra erhvervslivet om større kompetencer, mere kreativitet

og bedre omstillingsparathed. Lad mig sige det helt klart.

Vi har fået alle vore ønsker opfyldt. Den konservative skolepolitik er regeringens skolepolitik, og i løbet af nogle år er jeg sikker på, at resultatet vil vise sig ved et højere fagligt niveau i skolerne.

Vi har en målsætning om, at 50 procent af en årgang skal have en videregående uddannelse.

Vi skal have alt, hvad der kan kravle og gå til at gennemføre en ungdomsuddannelse.

Derfor skal vi styrke kommunernes ansvar for dygtige skoleledere. Vi skal styrke skoleledernes ansvar for dygtige lærere. Vi skal styrke lærernes ansvar for dygtige elever. Og vi skal styrke forældrenes personlige ansvar over for deres børn. Jeg ser uddannelse som en vej til øget frihed.

Jo, bedre uddannelse - jo flere valgmuligheder og jo mere frihed får man gennem livet.

Vejen frem for dansk og europæisk erhvervsliv er at øge vores forskningsindsats og skabe bedre rammer for vores erhvervsliv ikke mindst de nye, men også små og mellemstore virksomheder.

Kun derved kan vi blive ved med at skabe vellønnede job til vores børn og børnebørn.

Regeringen har allerede gjort meget for at styrke forskningsindsatsen. Vi har ryddet op efter oppositionen, som efterlod sig et stort gabende hul i forskningsbevillingerne. Vi har sat yderligere ca. 600 millioner kroner af til forskning næste år og i løbet af få år kommer den offentlige forskningsindsats op på 1 procent af BNP. Dermed når vores samlede indsats op på ca. 3 procent af bruttonationalproduktet. Vi har oprettet en højteknologisk fond.

Vi har nedsat et Globaliseringsråd. Vi har gennemført en universitetsreform, og vi er i færd med at reducere erhvervslivets administrative omkostninger ganske betydeligt. Vi er i gang med at investere i fremtiden. Står det til mig, skal vi bruge en del af de kommende forskningsmidler til energiforskning.

Vi har olie i Nordsøen til endnu en række år.

Men energipriserne er steget voldsomt, og det påvirker os alle. Det påvirker den danske velstand og velfærd. Derfor vil vi konservative have kanaliseret flere penge over til forskning i energi.

Gennembruddet for sol og brændselsceller kommer, der må satses mere de kommende år.

Men lad mig slå fast: ansvaret for Danmarks fremtid hviler ikke kun på politikerne.

Ansvaret er også borgernes og erhvervslivets. Der har været kritik fra dele af erhvervslivet om, at regeringen på den kommende finanslov burde bruge endnu flere penge til forskning.

Vi har lagt en plan for valgperioden, og vi skal nok nå i mål. Lad mig sige det direkte - og det er måske ikke så velkomment - de store virksomheder har også selv et ansvar for, at der er penge til forskning.

De midler vil ikke være der, hvis de samme virksomheder selv benytter den mindste lille kattelerm til at spare i skat ved at flytte beskatningen til udlandet. De store virksomheder må tage et medansvar.

I samme boldgade må vi også spørge os selv, om vi fortsat skal acceptere, at nye EU-lande opererer med ingen selskabsskat eller en meget lille selskabsskat? Nej, det mener jeg ikke.

Jeg har den holdning, at der må være en underliggende grænse for, hvor lav selskabsskatten må være, hvis man samtidig ønsker strukturfondsmidler fra EU. Man kan ikke få i både pose og sæk.

Der er et bånd på moms, det kan der også komme på selskabsskatten. Jeg synes ikke, det er let at forsvare over for danske skatteborgere, at de skal aflevere penge til udvikling i de nye EU-lande samtidig med, at de samme lande lukrerer på skattefrihed eller meget lave selskabsskatter.

Tingene må nu en gang hænge sammen. Den personlige frihed er en grundpille i vores politik.

Vi tror på, at det enkelte menneske er i stand til at forme sit eget liv. Men den personlige frihed kan ikke stå alene. Den ledsages af et krav om personligt ansvar. Ikke bare for sig selv og sine nærmeste, men også for det omgivende samfund.

Det er indlysende, at et samfund mister sin sammenhængskraft, hvis borgerne har ubegrænset frihed.

Omvendt mener jeg heller ikke, at et samfund er levedygtigt, hvis borgerne pålægges langt flere pligter end rettigheder. Et velfungerende samfund kræver derfor en fornuftig balance mellem de pligter, staten kan pålægge, og de rettigheder borgerne kan påberåbe sig. Derfor skal balancen mellem borger og staten findes - også i hverdagen.

Derfor er vi også forpligtet til at sætte hælene i, når udviklingen peger i retning af, at samfundet skal løse alle vore problemer fra vugge til grav.

Jeg er ikke i tvivl om, at alle offentlige velfærdsydelser er båret af lutter gode intentioner. Jeg er heller ikke i tvivl om, at politikerne har indført velfærdsordningerne i den bedste mening - men det er en misforståelse.

Det har nemlig medført, at det personlige ansvar i en række tilfælde er blevet undergravet.

For nylig var der politikere ude i det ærinde, at forhindre førstegangskøbernes adgang til afdragsfrie lån. Jeg ser det som endnu et eksempel på en regulering, som det offentlige skal holde sig fra.

Det må nu engang være folks eget ansvar, om de ønsker afdragsfrie lån.

Eller om de vil optage et normalt 30-årigt annuitetslån. Boligkøberne skal blot være helt bevidste om, at staten ikke kommer og hjælper, hvis renten stiger. En låntagning er folks eget ansvar, og politikerne skal holde sig væk. Vi skal styrke det personlige ansvar. Staten skal ikke være barnepige.

Tag også debatten om gratis skolemad. Den handler for mig også om det personlige ansvar. Jeg mener, det er forældrenes ansvar, at børnene møder op i skolen om morgen både mætte og udsovede.

Det er forældrenes ansvar, at børnene får en sund madpakke med eller penge med i lommen og besked på at købe en fornuftig frokost. Fordi nogle svigter deres forældrerolle, skal alle ikke puttes i samme bås. Og det er vel mere hensigtsmæssigt, at det offentlige koncentrerer kræfterne om den svage gruppe, i stedet for at bruge ressourcer på det store flertal, som fint kan løse opgaven selv.

Jeg har svært ved at tro, at børn kan opdrages til ansvarsbevidste borgere, hvis det betragtes som den generelle norm, at deres forældre ikke kan smøre en madpakke eller på anden vis sørge for deres skolemad.

Vi skal undgå, at offentlige ydelser udvikler sig til noget, som alle har krav på. Sociale ydelser er til for dem, der ikke kan selv. Ikke alle vi andre. Og vi skal for alt i verden undgå, at befolkningen opdeles i diverse grupperinger, som skal tilgodeses, ikke fordi den enkelte har behov for støtte, men fordi gruppen som helhed tildeles en rettighed. Det er misforstået omsorg og ganske enkelt et skråplan.

Ved at give alle mennesker samme ydelse får de, der sagtens kan klare sig selv mere end rigeligt, mens de, der reelt har behov får en utilstrækkelig hjælp. Det er ikke konservativ politik. Det er et socialdemokratisk omfordelingscirkus.

På det seneste har vi også haft en debat om ulighed. Lad mig slå fast. Det konservative mål er at styrke indsatsen til gavn for de svageste. Samtidig skal vi belønne de flittige og de stræbsomme. Det er ingen modsætning. Det er ikke målet for os at søge ulighed. Der er heller ikke målet for os at søge lighed for den sags skyld. Fremgang og velstand i samfundet får vi kun, når det enkelte menneske kan få succes og blive rigere ved egen indsats. Vi konservative er garanten for, at de flittige og stræbsomme kan høste frugterne af deres egen indsats - også til gavn for fællesskabet. Det skal kunne betale sig at arbejde. Jeg ønsker ikke at trække velfærdssamfundet baglæns.

For mig er det sociale ansvar ganske enkelt en medmenneskelig forpligtelse. Min fastholdelse af det personlige ansvar er slet ikke økonomisk funderet. Selv hvis Danmark - som et tankeeksperiment havde ressourcerne - til at lade staten

varetage alle livets forhold, så ville jeg ikke støtte en sådan socialdemokratisk udvikling.

Debatten om fremtidens velfærdssamfund bør nemlig ikke blot handle om, hvor meget velfærd vi kan finansiere, men snarere hvor meget vi skal og vil finansiere. Lad mig gøre det helt klart. Jeg ønsker ikke et opgør med velfærdssamfundet. Jeg er stolt af at leve i et af verdens rigeste lande. Jeg er stolt af at leve i et land, der tager hånd om de svageste. Men det hjælper ikke at fortsætte ned ad slisken og fratage det enkelte menneske ansvaret for sig selv og sine nærmeste. Det kommer der ikke noget godt ud af.

Alle ved, at der om føje år bliver brug for at justere vores velfærdsordninger. Men det er jo ikke noget, som alle politiske partier taler om. Man kunne jo komme til at skræmme nogen frem til næste valgdag. Det er ikke noget, der gavner et partis meningsmålinger at tale om velfærdsreformer. Det er der mange års erfaring for. Hellere tie end komme i miskredit. Men vi konservative nægter at stikke hovedet i busken. Vi vælger at tage debatten åbent og i rette tid. Og rette tid er nu – også selvom det måske er politisk dristigt. Det er derfor, at jeg nu siger: Det er tid til at handle.

Dansk politik har brug for modige politikere. Vi konservative ser ingen grund til at vente med nødvendige velfærdsreformer til næste valgperiode. Vi kommer jo ikke udenom, at vi lever længere, og derfor skal vi også blive længere på arbejdsmarkedet.

Helle Thorning-Schmidt har meldt ud, og det skal hun roses for. Det er prisværdigt, at Socialdemokraterne omsider har fundet ud af, at middlevealdren stiger.

Men når det er sagt, så er Helle Thornings udspil stadig præget af tung socialdemokratisk vanetænkning.

Socialdemokraternes såkaldte efterlønsreform er både uretfærdig og utilstrækkelig. Deres forslag vil slå et hul i statskassen på flere milliarder kroner. Sådan var det også med deres finanslovsforslag.

Så kender vi dem igen.

Helle Thorning-Schmidt har sagt, at hun vil arbejde os ud af regeringskontorerne. Selv om det ikke tilkommer mig at give hende gode råd, så tillader jeg mig alligevel at komme med et enkelt.

Kære Helle. Hvis du vil arbejde os ud af kontorerne, så må du hellere se at få rettet kursen ind.

For med den zigzagkurs du lægger for dagen i øjeblikket, risikerer du at ramle ind i dørkarmen på vej ind til forhandlingerne.

Velfærdskommissionen kommer med deres bud i december. Derefter må forhandlingerne gå i gang om fremtidens velfærd. Vi ved, at vi får færre unge og flere ældre. Vi ved, det vil betyde flere udgifter til folkepension, sygehuse og til pleje. Det er en uundgåelig udvikling. Og det skal der være råd til.

Og lad mig understrege en gang for alle. Reformerne skal sikre velfærden.

De skal sikre de svagestes vilkår. De handicappede. De psykisk syge, de udsatte og de nedslidte. Dem som ikke har mulighed for at klare sig selv. Jo, før vi handler, des mere nænsomt skal vi dreje på roret.

Udskyder vi derimod problemerne, frygter jeg, at fremtidens politikere bliver nødt til at reagere med drastiske reformer. Reformere som massive nedskæringer eller store skattestigninger.

Det er ikke konservativ politik. Konservativ politik er at vise rettidig omhu.

Vi vil ikke overvælde nutidens velfærdsproblemer på de kommende generationer. Vi vil give et robust samfund videre til vores børn og børnebørn. Derfor er jeg klar ved forhandlingsbordet.

Globaliseringen og velfærden er to meget væsentlige udfordringer for landet, men Danmark står også over for andre store udfordringer. For det første skal vi sikre danskernes tryghed i en tid, hvor den internationale terror er rykket tættere på os. For det andet skal vi have styrket integrationen.

Problemerne med ghettodannelse, marginalisering og kriminalitet skal stoppes.

Desværre har vi gennem de seneste år oplevet, at en ond skare af de mest fanatiske og ekstreme muslimer bærer et had til de vestlige værdier. De er parate til at gå i døden for at omstyrte vores samfund.

Vi så ondskaben den 11. september 2001. Vi så det i Madrid og på Bali. Vi så det i Sharm el Sheik og i London i sommer, ligesom vi har set det mange andre steder i verden. Vi lader os ikke kue af terror.

Den 7. juli nåede den meningsløse terror til vores breddegrader, da undergrundsbanen og en bus i London blev offer for fire bombemænds skrupelløse aktioner. Uskyldige mennesker, mænd, kvinder og børn på vej til skole og job er blevet dræbt af kujonagtige selvmordsbombere. Familier har mistet. Børn er blevet forældreløse som følge af et enkelt træk i en snor og en selvmordsbombers længsel efter et martyrium. Men vi lader os ikke kue af terror.

Fælles for disse ondskabsfulde terrorhandlinger er, at de udføres af fanatiske islamister, som kun har foragt til overs for den vestlige verden, den vestlige livsstil, hvor frihed, demokrati, tolerance og ligestilling er nogle af de fremherskende værdier. Jeg kan ikke kraftigt nok fordømme og tage afstand fra terroraktioner. Terroristerne er kun med til at gøre forholdet til den islamiske verden endnu mere anspændt og til at grave endnu dybere grøfter mellem indvandrere og lokalbefolkningerne i den vestlige verden. Vi ønsker religiøs tolerance og bedre integration. Men terror er kun med til at bombe den politiske proces i stumper og stykker. Desværre må vi konstatere, at selvmordsbombere er blevet et våben, som de fanatiske islamister i stigende grad er parate til at bruge. Derfor er vi nødt til at tage de nødvendige forholdsregler. Vi skal ikke skære alle over en kam, intet kunne ligge mig mere fjern.

Men vi ved fra undersøgelser og fra folk i indvandremiljøet, at en meget lille del af den muslimske befolkning her i landet rent faktisk sympatiserer med terroristerne. Vi ved, de mener, at terror er et legitimt våben til at nå deres politiske mål. Det siger jeg ikke for at skræmme nogen. Danmark er grundlæggende et trygt land at leve i. Alligevel er terroren rykket tættere på os. Jeg forstår folks bekymring. Derfor vil jeg komme med en klar opfordring i dag:

Jeg opfordrer velmenende mennesker i indvandremiljøet til at tage et medansvar for, at vi undgår terror på dansk grund og andre steder. Jeg opfordrer

dem til at opdrage deres børn i respekt for danske værdier. Jeg opfordrer de muslimske præster, imamerne til at mane til besindelse og til at fordømme terroristerne og deres handlinger, ligesom de bør fordømme personer, der søger at skabe frygt, mistro og splittelse i konfrontation med Vesten.

Som politikere må vi gøre alt, hvad der er i vores magt for at beskytte Danmark og danskerne mod terror. Vi skal ramme terroristerne før de rammer os. Vi skal sikre, at politiets efterretningstjeneste får de midler og de ressourcer, som er nødvendige, så terrorister afsløres og pågribes, inden de udfører deres afskyelige handlinger. Vi skal sikre politiet adgang til de nødvendige registre. Vi skal udveksle oplysninger med andre lande. Vi skal tjekke flyselskabernes passagerlister. Og så må vi desværre også erkende, at det bliver nødvendigt med mere overvågning.

Jeg siger helt bevidst desværre. For som konservativ er jeg nemlig grundlæggende imod kameraer og overvågning på offentlige steder. Som konservativ mener jeg, at frie mennesker skal kunne færdes frit uden følelsen af, at et kamera kigger med over skulderen. Men vi må også være realistiske.

Vores tryghed er i dag truet. Og når trygheden er truet, er vores frihed truet. Uden tryghed ingen frihed.

Jeg nævnte, at den anden af de store udfordringer, vi står med, er integrationen af nydanskerne.

Det er ikke en udfordring, vi får hold på fra det ene år til det andet. I alt for mange år turde Socialdemokraterne og De Radikale ikke tage fat om problemets rod. I dag udgør de etniske grupper en uforholdsmæssig stor gruppe af læsesvage borgere, og hermed øges risikoen for social deroute eller en kriminel løbebane. Statistikkerne taler for sig selv. Op igennem 90'erne blev der ikke stillet krav.

I stedet blev udlændinge, som kom til Danmark betragtet som en svag gruppe. Konsekvensen var, at mange aldrig lærte at tale dansk. Derfor kunne de ikke komme ind på arbejdsmarkedet.

Og dermed afskar man de nye danskere fra at blive integreret og fra at blive en del af det danske samfund. På den måde blev nydanskerne ofre for den socialdemokratiske velfærdspolitik. En politik der går ud på at måle

velfærdsstatens styrke ud fra hvor mange, der kan være på overførelsesindkomst.

Lad os hellere måle den på, hvor få der er afhængige af offentlige ydelser. Lad os gøre integration til en succeshistorie.

Vi vil ikke et samfund, hvor sunde og raske mennesker marginaliseres, fordi vi i den misforståede godheds navn ikke tør stille krav og tildele den enkelte et personligt ansvar. For reelt gør man jo disse mennesker en bjørnetjeneste. Som digteren og modstandsmanden Morten Nielsen sagde det: "Den, der intet får at bære, får svage hænder".

Vi må have bygget bro og skabe et mere sammenhængende Danmark. Vi må gøre alt for ikke at få et parallelsamfund, der hylder helt andre værdier og normer. Det har Danmark ikke plads til.

Målsætningen må være, at 25.000 nydanskere kommer i job frem til 2010. Det er et ambitiøst mål. Det kræver en stor indsats af os alle sammen. Derfor skal vi være åbne for nye og utraditionelle løsninger.

Hvis velfærdssamfundet skal hænge sammen - både værdimæssigt og økonomisk - så er det ganske enkelt helt nødvendigt, at flere indvandrere kommer i arbejde.

Vi har alle et ansvar for integrationen. Ingen kan være tjent med et parallelsamfund. Det gælder også nydanskerne selv. Derfor skal de lære at respektere danske værdier, som f.eks. religions- og ytringsfrihed, demokrati og ligestilling mellem kvinder og mænd. Danmark har ikke plads til folk, som frasiger sig de værdier, som vi har bygget vort samfund op på i gennem århundreder. For at sige det ligeud: Forudsætningen for at være i Danmark er, at man accepterer og respekterer grundloven.

Både i ånd og i handling.

For mig at se er en af de store barrierer for integration nemlig ikke alene sproget, men også et forældet kulturelt syn på kvinder. Jeg har stor respekt for den indsats, som kvinder yder på det danske arbejdsmarked. Vi ved, at den høje danske erhvervsdeltagelse for kvinder er helt afgørende for vores produktivitet. Det stærke danske velfærdssamfund var ikke kommet på benene, hvis det ikke

havde været for kvindernes indtog på arbejdsmarkedet.

Men kvinders ligestilling handler ikke bare om produktivitet, det handler i langt højere grad om, at alle mennesker har ret til at udleve deres talenter og opleve, at ens arbejde har en værdi.

Ikke bare for en selv, men også for familie og omgivelser, fordi man hver dag bliver rigere på oplevelser og erfaringer. Vi har set mange unge muslimske piger, der udviser den største ildhu, flid og fagligt talent. De har med deres uddannelse en verden, der ligger åben foran sig. Det er svært at forstå, hvorfor forældede kulturelle mønstre fortsat skal undertrykke kvinder og afholde dem fra at udleve deres talenter uden for familiens rammer.

Det er kynisme og mandligt hovmod af værste skuffe, når muslimske mænd forhindrer deres hustruer og døtre i at have venskaber uden for egne etniske kredse, og i at uddanne sig, få et arbejde og deltage i den offentlige debat. Derfor en appel til de muslimske kvinder i dag:

Stå fast på jeres frihed og på retten til selv at vælge. Brug jeres talenter til gavn for jer selv, til gavn for jeres familie og til gavn for det samfund I lever i, og som I er blevet en del af.

Her mod slutningen vil jeg godt benytte lejligheden til at sige tak til alle de danske soldater og politibetjente, som forretter tjeneste under fjerne himmelstrøg. Dansk forsvar er i dag et moderne forsvar for frihed og demokrati.

Danske soldater yder en indsats i udlandet for at sikre, at vi herhjemme - nu og i fremtiden - kan leve vores liv i tryghed. De gør en indsats for at sikre de rettigheder, som alle mennesker overalt i verden har krav på: Frihed, tryghed og demokrati.

Omtrent 500 danske soldater gør tjeneste i Irak. Vi er der, fordi den irakiske regering og FN har bedt os om det. Og vi bliver der kun så længe, man ønsker os, og så længe det er påkrævet.

Det ville være den nemmeste sag at løbe af gårde. Jeg bryder mig ikke om den tone, som oppositionen slår an. ”Træk soldaterne hjem”, lyder det. Oppositionens tone er udtryk for mangel på respekt for den indsats, den enkelte

danske soldat yder hver eneste dag i Irak.

Når de kører ud på patrulje for at sikre lokalbefolkningen en mere tryk hverdag. Når de i samarbejde med lokale myndigheder hjælper med at skabe orden i kaos. Når soldaterne dag ud og dag ind utrætteligt og under vanskelige vilkår gør deres bedste for at hjælpe Irak på fode, så fortjener de ikke, at de hjemlige politikere - ud fra gustne politiske motiver - sætter spørgsmålstegn ved deres indsats. De fortjener tværtimod ros og anerkendelse. Jeg står last og brast med de danske soldater. De er spydspidser i kampen for demokrati, for frihed og for menneskerettigheder.

Derfor skal der i dag - her fra det konservative landsråd - lyde en stor hilsen og et budskab til jer derude og til jeres pårørende herhjemme: Vi er stolte af jeres indsats. Vi er taknemmelige for jeres offervilje, og vi lader os ikke rokke. I gør en stor indsats for freden - tak for det.

Og tak for ordet.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/bendt-bendtsens-tale-ved-det-konservative-folkepartis-landsraad-2005>